

STUDENTEN WEEKBLAD

22e JAARGANG.
No. 10.

REDACTEUREN:

MEJ. C. M. JELGERSMA, H. L. DINGER, A. G. MARIS, E. KANN,
B. C. VAN BALEN WALTER, MEJ. J. BECKERING VINCKERS, G. E. GERST.
ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

DONDERDAG
4 DEC. 1919.

DIT BLAD VERSCHIJNT DONDERDAGS, BEHALVE IN DE
VACANTIËN. DE ABONNEMENTSPRIJS IS VAN 1 OCTOBER
TOT 31 DECEMBER 1919 f 1.50.
DE JAARGANG LOOPT VAN 1 OCTOBER TOT 30 SEPTEMBER.
DE PRIJS DER ADVERTENTIËN IS 15 CTS. PER REGEL.

TECHNISCHE BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR., DELFT

INZENDINGEN TE BEZORGEN VOOR
MAANDAGMIDDAG 4 UUR AAN HET
REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

Inhoud.

Delftsch Studentencorps.

Delftsche Stud. Lawn-Tennis-Club. Bestuurssamenstelling.

Delftsche Studentenbond.

„De Hand die Wortgt.” Bestuurssamenstelling.

D. V. S. V.

Toespraak gehouden door de Presidente, mej. J. G. Opsomer,
bij gelegenheid van de Bestuursoverdracht.

Toespraak gehouden door de nieuwe pres., mej. Th. E. C. Micheels.
Bestuurssamenstelling.

Gedachten en Gedichten.

Vereenigingsleven.

Alg. Studenten Sportvereeniging.

Algemeen Nederlandsch Verbond. Lezingsverslag door L. L.

Ned. Christen Studenten Vereeniging.

D. S. Natuurwetensch. Vereen. „Christiaan Huygens”.

Studenten Gezelschap voor Sociale Studie.

Bond van Revol. Soc. Studenten in Nederland.

Ingezonden.

Nederlandsche Studenten! door L. L.

Het Leidsche groentijdsrapport, door E. van Cleeff.

Beste Bets, door Ursula achter d'r horretje.

Door E. Kunkels.

Door C. J. W. Brunings.

Straatsburg, door De Steward van de oppositie.

Uit Vlaanderen.

Studiebelangen.

Correspondentie.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

Delftsche Studenten Lawn-Tennis-Club.

Het bestuur heeft zich als volgt samengesteld:

J. A. van Laer,	President.
W. Cohen Tervaert,	Secretaris.
C. M. Mollerus,	Penningmeester.
L. A. van der Wilde,	Commissaris A.
C. Gelderman,	Commissaris B.

DELFTSCHE STUDENTENBOND.

Donderdag j.l. werd opgericht de vereeniging „De Hand die Wortgt.”

Het bestuur heeft zich als volgt samengesteld:

Kanonsky,	president.
Columbus,	secretaris.
Granaat,	penningmeester.

De Secretaris,
COLUMBUS.

D. V. S. V.

TOESPRAAK

GEHOUDEN DOOR DE PRESIDENTE, MEJUFFROUW
J. G. OPSOMER, BIJ GELEGENHEID VAN DE BESTUURS-
OVERDRACHT.

Leden der D. V. S. V.

Er is weer een bestuursjaar voorbij, en hoewel we de gebeurtenissen al uit het jaarverslag gehoord hebben wil ik toch over enkele veranderingen nog iets zeggen.

We hebben de nieuwe regeling voor de verkiezingen nu in werking gezien, de eerste malen stuurde slechts een enkel groepje leden een kandidaat in. Maar de laatste keer werden van verschillende kanten kandidaatlijsten ingezonden zoodat een stemming uit moest wijzen wie door het grootste aantal leden het meest geschikt werd geoordeeld. En dat lag juist in onze bedoeling met de verandering, dat zooveel mogelijk leden zullen meehelpen het bestuur samen

te stellen en het niet beperkt blijft tot een bestuursdaad, waarop kritiek werd uitgeoefend.

Een nieuw gedeelte van de maandelijksche clubvergadering vormen de lezingen. Vroeger kwam het een heel enkele maal voor, dat een lid een lezing hield en reeds een paar jaar geleden is er op een vergadering over gesproken de leden er toe te verplichten.

Nu is dit jaar in het reglement vastgelegd dat het bestuur van ouderejaars kan vorderen een onderwerp in te leiden, wanneer zich niet voldoende leden zich vrijwillig opgeven.

Maar gelukkig hebben zich tot nu toe genoeg leden aangemeld, zoodat we van het nieuwe artikel geen gebruik behoeften te maken.

Als ik het dagelijksche leven op de club voor me zie, geloof ik dat we de inzinking, waarvoor we na ons tweede lustrum gewaarschuwd werden, maar die toch gekomen is, nu achter ons hebben.

Kom ik aan de koffietafel of 's middags op de thee, dan lijkt het me, dat de toestand veel heeft van dien van mijn eerste Delftsche jaren.

En dit is te danken aan de leden, die mij hun medewerking, waarom ik vroeg, zoo ruim verleenden. Ik geloof dat meer en meer de oude clubgeest, het gevoel van saamenhoorigheid, wakker wordt, door de ouderen ook in de jongeren; het zal de Club steeds krachtiger maken.

De nieuwe bestuursleden, die voor het komende jaar de leiding hebben, zijn reeds in verschillende functies voor de Club werkzaam geweest, denk maar eens aan de Almanak, 't Novitiaat, Lus en Lucillus. Ik twijfel dan ook niet, of ze zullen hun krachten geven om de Club tot meerdere bloei te brengen.

Mede-bestuursleden.

Nu onze tijd van dagelijksch samenwerken voorbij is, wilde ik U hartelijk bedanken voor den steun, waarop ik altijd kon rekenen.

U, vooral, juffrouw Bosch, hebt ontzettend veel tijd gegeven aan de Club; een vol jaar hebt U de taak van secretaresse waargenomen; mag het voor een buitenstaander misschien niet zooveel lijken, wij weten dat het een drukke functie is, die U van het begin tot het einde in beslag genomen heeft.

Met U, juffrouw Micheels heb ik het meest samengewerkt, eerst al door dat gij mijn plaats als penningmeesteres innam, en vooral nadat U besloten had de candidaatstelling van de leden voor presidente aan te nemen.

Ik weet, dat gij zorgen zult voor de kracht en de zelfstandigheid der D. V. S. V. en ben vast overtuigd dat de leiding van de Club aan U het beste is toevertrouwd.

Juffrouw Boerée en juffrouw Korvezee.

Al was de tijd van onze samenwerking kort, toch heb ik van U ook veel hulp gekregen, altijd stond gij beiden klaar voor de Club te werken.

Ten laatste wil ik dan alle leden hartelijk dank zeggen, voor het vertrouwen, dat U allen in mij gesteld hebt; en dit jaar heeft de Club mij heel veel gegeven en dit heb ik aan U te danken.

Met deze hamerslag dechargeer ik mej. Micheels als penningmeesteres en mij zelf als president en installeer mej. Micheels in mijn plaats.

Dat de D. V. S. V. onder haar leiding een jaar van grooten bloei te gemoet mag gaan.

TOESPRAAK

GEHOUDEN DOOR DE NIEUWE PRESIDENTE,
MEJUFFROUW TH. E. C. MICHEELS.

Eere-bestuursleden,
Bestuursleden en
Leden der Delftsche Vrouwelijke Studenten-Vereeniging.

Ook uit naam mijner mede-bestuursleden wil ik beginnen met U dank te zeggen voor het in ons gestelde vertrouwen door de leiding der club in onze handen te geven.

Ik weet, dat er vooral onder de ouderejaars, leden zijn die ons bestuur te jong vinden, maar ik hoop in ons komende bestuursjaar te kunnen bewijzen, dat jeugd en onbezonnenheid niet steeds hoeft samen te gaan. We zijn ons alle volkomen bewust van de taak die er op onze schouders gelegd wordt. Of deze taak voor ons verzaagd of verlicht wordt, zal echter ook voor een groot gedeelte van de leden afhangen.

Ik spreek dan ook de wensch uit, dat mijne bestuursleden en ik steeds op uw steun en medewerking zullen mogen rekenen, want dan alleen zal de club een jaar van bloei tegemoet kunnen gaan.

Mej. Opsomer.

Uit naam van alle leden der D. V. S. V. wil ik U dank zeggen voor alles wat U dit jaar voor de club gedaan hebt, eerst als penningmeesteresse, later als voorzitter. Toen U met Juni als praeses der D. V. S. V. gekozen werd, bevond de club zich in een periode van hevige verslappening en achteruitgang, en ik weet met welk een bezwaard gemoed U het voorzitterschap aanvaardde.

In zeer korten tijd wist U zich echter in Uw nieuwe taak in te werken en weldra konden we allen een ommekeer in de Club waarnemen en ik geloof wel dat alle leden het op het oogenblik met me eens zijn als ik met zekerheid meen te mogen zeggen, dat er een sterke vooruitgang merkbaar is.

Ik ben er van overtuigd dat we in dit opzicht veel aan U te danken hebben.

Door de breede kijk, die U op alle dingen hebt, en door Uw opgeruimdheid, deed U ons alle nare dingen geheel anders inzien. De meest vervelende toestanden wist U ons zoo opgewekt voor te stellen dat het per slot maar een kleinigheid leek.

We hebben dan ook onder Uw leiding een heerlijken bestuurstijd gehad.

Ook persoonlijk wil ik U nog even bedanken voor het vele dat ik aan U gehad heb.

Ik hoop dat we in het komende jaar nog dikwijls op Uw steun mogen rekenen, want het zal me vaak moeilijk vallen om de D. V. S. V. te blijven leiden in die banen, waarin Gij haar gebracht hebt.

Moge het insigne een symbool zijn van Uw streven om de D. V. S. V. vooruit te helpen.

Mejuffrouw Bosch.

Ook U wil ik bedanken voor alles wat Gij voor de Club gedaan hebt. Dit jaar mag wel een buitengewoon druk jaar genoemd worden, wat het werk van de secretaresse betreft.

Immers Gij hadt dit jaar zorg te dragen voor de novitiaats-circulaires, en de briefwisseling met onzen huisbaas heeft U ook menigen avond gekost.

Laat dit insigne U met voldoening aan een werkzaam jaar doen terugdenken.

Mejuffrouw Boerée en Mejuffrouw Korvezee.

Hoewel Gij beiden maar zeer korten tijd in het bestuur zijt geweest, dank ik U voor alles, wat Gij voor de Club deedt.

Juffrouw Boerée heeft het in dien tijd heel wat drukker gehad met hektografeeren dan ze in den aanvang vermoedde en ook heeft het adressen schrijven der novitiaats-circulaires veel tijd in beslag genomen.

Dat gij, niettegenstaande al de drukte die gij thuis mee maakt nog zooveel tijd aan de Club wijdde, zal iedereen steeds zeer waardeeren. De bibliotheek en de fietsen uit den gang hebben juffrouw Korvezee al heel wat drukte bezorgd en ook het komende jaar zult gij er nog heel wat tijd aan moeten besteden.

Het doet ons erg veel genoegen, dat gij nog een jaar commissarisse zult blijven.

Juffrouw Boerée uit naam der D. V. S. V. ontvangt ook gij hierbij het teken van eere-bestuurslid.

Daareven heb ik al gesproken van den vooruitgang die er in de club waar te nemen is. Toch meen ik te mogen zeggen, dat de toestand nog lang niet is zooals we het graag zouden willen.

Hoe weinig toch kennen de leden elkaar nog. We weten of iemand handig teekent, of handig werkt op een Lab, maar we weten er toch zoo weinig van af, wat er in een ander omgaat. En toch is de Club nog klein genoeg om het streven te verwezelijken van elkaar te kunnen begrijpen.

Ieder, die hier aankomt, heeft toch een ideaal voor oogen. Al is dit ideaal voor allen verschillend, voor de een meer bereikbaar dan voor den ander, allen streven er naar, maar velen afzonderlijk. En dit moest toch eigenlijk niet voorkomen in zoo'n kleine Club als de onze.

Alle moeten elkaar helpen om ons ideaal te bereiken.

Veel te gauw ook wordt er een meening over een persoon gevormd, die door anderen snel wordt overgenomen. Al wordt die meening niet rechtstreeks tegen de betrokken persoon geuit, toch wordt deze wel gevoeld. Zoo'n eenmaal gevormde meening is zoo lastig te veranderen.

Hierdoor blijft menigeen gesloten, die zich wel zou willen uiten. En het blijkt toch maar al te vaak dat zoo iemand een groote schat in zich bergt, waar we veel aan zouden kunnen hebben.

Ook moet het contact tusschen de leden en het bestuur groter worden dan dit de laatste jaren geweest is. Waarom komen jullie met je bezwaren niet rechtstreeks naar een bestuurslid toe? Het gebeurt nu maar al te vaak dat het bestuur zoo'n bezwaar toevallig hoort, en niet rechtstreeks van degene, die het bezwaar opperde; terwijl de leden er onder elkaar lang en breed over geredeneerd hebben, maar hun mond houden, als een bestuurslid binnenkomt. Ik hoop, dat in het komende jaar, deze bezwaren, die mijns inziens de vooruitgang van de Club belemmeren, uit de weg geruimd zullen worden.

Ik heb gezegd.

Het Bestuur der D. V. S. V. heeft zich als volgt samengesteld:

Mej. Th. E. C. Micheels,	Presidente.
Mej. A. E. F. Gratama,	1 ^o Secretaresse.
Mej. G. A. Neeb,	Penningmeesteresse.
Mej. S. C. L. Veltman,	2 ^o Secretaresse.
Mej. A. E. Korvezee,	Commissarisse.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

Het karakter is als een taaie klomp gummi.

De strijd met het karakter is het vergeefsche pogen, om door hakken met een stompe beitel en door aanplakken van stukken stopverf, van die klomp een heldenbeeld te vormen.

VEREENIGINGSLEVEN.

Algemeene Studenten-Sportvereniging (A. S. S.)

Donderdag 27 November j.l. hield de heer kapitein Scharroo, voorzitter der N. A. U. een Propagandalezing met Lichtbeelden in Zaal 32 van het Hoofdgebouw.

Spreker leidde zijn voordracht in met een algemeene beschouwing over de verworping van den economischen toestand over een groot deel der wereld, en acht als een der noodige hoofdfactoren tot herstel van dit verval: fysieke kracht. In het bijzonder voor ons land oordeelt hij het van onberekenbaar groot belang, dat de student van heden naast geestelijke ontwikkeling de noodigé aandacht aan de Sport wijdt, wat thans zeer onvoldoende is.

Voorts ontwikkelde Spreker zijn meening over de opvoedende kracht van Sport op ons volkskarakter, en wijst op minder goede eigenschappen als: weinig vlotheid, conservatisme, gemis aan gemeenschapsgevoel en onvoldoende tucht. Met statistische gegevens werd aangegeven, hoe in onze onderwijsinrichtingen de lichamelijke ontwikkeling wordt verwaarloosd, en Spreker haalde als tegenstelling daarbij verschillende betere buitenlandsche toestanden aan.

Helaas was het aantal toehoorders zeer gering (47), deels te wijten aan de vele andere lezingen op dien avond, anderdeels aan onvoldoende belangstelling, terwijl het meerendeel der aanwezigen tot degenen behoort welke geregeld Sport beoefenen, doch juist die studenten welke *niet* doen aan hun lichaamsontwikkeling, zijn hierdoor nog niet voor de zaak gewonnen.

Er zij hier nogmaals op het doel der A. S. S. gewezen: *het zoo ruim mogelijk goedkope Sportgelegenheid bieden aan alle studenten.*

Daartoe is noodig dat de A. S. S. de beschikking heeft, voorloopig over gymnastieklokalen en sportterreinen; in de toekomst een algemeen sportpark. De kans op Regeeringssubsidie is zeker te verwachten, mits in de eerste plaats een krachtige actie van de studenten zelf uitgaat. Aangezien de Corps- en Bondsleden reeds meerendeels door hun Sportverenigingen zijn georganiseerd, waarvan de A. S. S. de toetreding mag verwachten, is het thans de moeilijkheid de medewerking te verkrijgen van die studenten, welke niet tot Corps of Bond behooren. Om deze categorie in de gelegenheid te stellen zich als lid op te geven, of inlichtingen in te winnen, zullen dezer dagen lijsten ter teekening worden gelegd bij de concierges der verschillende gebouwen der T. H.

H.

Algemeen Nederlandsch Verbond.

Studenten-Afdeeling Delft.

In de Algemeene Vergadering van Woensdag 26 November werden benoemd bij handgeklap tot eere-voorzitter de heer H. G. C. Cohen Stuart en tot eere-bestuursleden de heeren F. Berkhout en Heykoop.

LEZING VAN ADAM BOSHOFF.

Het is wel een zeer dankbaar werk om van een zoo boeiende geestige lezing een verslag te schrijven. Daarbij komt nog, dat de heer Boshoff het welluidende, schilderachtige Zuid-Afrikaansch sprak, terwijl hier op het papier slechts doodgewone Nederlandsche zinnen komen te staan.

Het eerste deel van Adam Boshoff's lezing was een beschouwing over de geschiedenis en de politieke strijd van Zuid-Afrika in de laatste jaren. In de geschiedenis van Zuid-Afrika speelt de rassenstrijd een belangrijke rol. Wij kennen in Holland geen rassenstrijd, bij ons is alles goed, wij behoeven niet te strijden voor zelfbehoud; daardoor kunnen wij ons moeilijk in de Zuid-Afrikaansche toestanden indenken. De geschiedenis van Zuid-Afrika gaat langs mijlpalen en iedere mijlpaal beteekent een belangrijke gebeurtenis, een overwinning, een trek donker Afrika in, een overwonnen moeilijkheid. Juist die voortdurende strijd, dat vechten tegen mensch, dier en elementen, heeft de Zuid-Afrikanders tot zulke stoere kerels gemaakt. Terwijl wij hier in Holland na de 17^e eeuw hoe langer, hoe slapper en beroerder zijn geworden, omdat we het zoo gemakkelijk hadden, heeft zich aan den Zuidpunt van Afrika een prachtig ras ontwikkeld.

In Zuid-Afrika leeft men veel vlugger dan hier, daar gaat alles niet zoo traag, men heeft er haast, de tijd is er duurder. Zoo wisselt ook de politiek er veel sneller. De politieke strijd is daar te vergelijken met onweersbuien, kort en heftig, maar als naafloop het water nog op het land staat, schijnt de zon al weer.

Na de droeve annexatie was men in Zuid-Afrika zeer terneer-geslagen, de huizen waren verbrand, de velden verwoest en vele helden waren in den strijd gebleven. Deze tijden zonder hoop hebben echter niet lang geduurd. Stoffelijke voorspoed deed veel ellende verzachten en de haat tegenover de Engelschen verflauwde. Het nationale gevoel, dat Zuid-Afrika zoo groot had gemaakt liet echter nog steeds op zich wachten, men was wat onverschillig geworden. Deze stemming kwam tot uiting in het streven van Botha. Botha wilde een groote Zuid-Afrikaansche republiek vormen met een krachtig volk, ongeacht of dit ging ten koste van het Nederlandsch element. Tegenover hen staan de nationalisten met generaal Herzog aan het hoofd, die ook een groot volk willen helpen ontwikkelen, maar niet een volk, dat geen volk is, niet een verzameling van elementen uit allerlei rassen, door de Engelsche

taal aan elkaar gebonden, neen, zij staan op het behouden van hun nationaliteit, die is voor hen heilig. Zij willen niet verdringing van het Nederlandsche ras door een ander, zij eischen dat men hun stam en hun taak zal eerbiedigen, evenals zij zelf ook wel andere volken naast zich dulden.

Er moest nu iets gebeuren om het nationale gevoel weer te doen herleven om de onverschilligheid weg te nemen, „om die volk wakker te skud”.

Die gebeurtenis kwam in 1914. Botha eischte dat de Zuid-Afrikaners twaalf jaar na den Transvaalschen oorlog de wapenen zouden opnemen, om voor Engeland te vechten. Dat was te bar. De vonkjes nationaliteit die overgebleven waren van het nationale vuur van vroeger ontstaken wederom het geheele gemoed en een groot aantal Afrikaners greep naar de wapenen. De opstand was spontaan en daardoor te weinig voorbereid, zoodat hij gesmoord werd. Doch het vuur is gebleven, zal voorloopig ook wel niet meer uitgaan.

De nationale beweging heeft in Zuid-Afrika nog nooit zoo'n kracht gehad als nu. Eigenaardig is dat de Kaapkolonie waar voor '14 weinig nationaal leven was, nu het streven naar onafhankelijkheid nog sterker is dan in Transvaal. Ook de Engelsche partij in Zuid-Afrika gaat voor meerdere zelfstandigheid van Zuid-Afrika voelen.

Adam Boshoff is er dan ook vast van overtuigd, dat met zo jaar Zuid-Afrika niet meer dominion van Engeland, doch een onafhankelijke staat zal zijn.

De heer Boshoff wees ook op de groote rol, die de vrouwen in de geschiedenis van Zuid-Afrika gespeeld hebben. Zij waren het die de mannen aanspoorden tot een z.g. trek, zij waren het die na terugkeer uit de concentratie-kampen bij de verbrande woningen, (zwarte muren noemt Boshoff ze) stalletjes opbouwden waarin ze hun mannen wachtten.

De heer Boshoff sloot zijn algemeene beschouwingen (volgens hem zelf een droge opsomming) met te wijzen op de groote ommekeer in de economische toestand van Zuid-Afrika, nu er een directe stoomvaartverbinding tot stand is gebracht met Holland. Tot nu toe was Zuid-Afrika economisch aan handen en voeten gebonden, het was geheel van Engeland afhankelijk. Het kan zijn producten alleen tegen te lage prijzen aan Engeland kwijt.

Adam Boshoff begon daarna te vertellen van de opstand door generaal Maritz en door hem georganiseerd. Hun strijd was een moeilijke strijd, behalve tegen de Engelschen hadden ze ook nog te vechten tegen de alles verschroeiende zon en tegen de gloeiende dorst. Bij Uppington werden ze totaal verslagen. Met het overgebleven kleine troepje konden de Afrikaners de Engelschen niet verslaan, alleen afbreuk doen. Op het laatst waren er nog slechts 65 menschen over die sprongsgewijs terugtrokken. Dit kon echter niet lang duren en men moest vluchten naar Duitsch Zuid-West-Afrika.

Boshoff vertelde, wat hij doorvoeld had toen hij 's nachts nadat hij een tocht gemaakt had, terugkwam bij de laatste kampplaats van zijn mannen, die al gevluht waren. Hij vond daar nog slechts smorende vuren, alles wat van zijn kameraden overgebleven was, hij zag in de roodgloeiende kolen en dacht daarbij aan het bloed dat er gevloeid was en aan de laatste offers, gelegd op het altaar van de vrijheid. Over de bergen scheen de ondergaande maan op hem en op het vuur. De maan keek naar het Westen en wenkte: vlucht. Toen had Boshoff zijn paard omgedraaid en was verdwenen. Dat is nu vijf jaar geleden. Vijf jaren heeft Boshoff als balling rondgezworven. De geschiedenis heeft echter niet stilgestaan, het bloed is bij Uppington niet tevergeefs gevloeid, de zaadkorrel daar in den grond gevallen is intusschen een boom geworden.

In Duitsch Zuid-West-Afrika kocht Boshoff een kar met 6 ossen, meel, koffie, kleeren en minutie. Met nog een paar kameraden wou hij trekken naar Portugeesch West-Afrika. De wakkere boeren moesten daarbij gaan door de meest woeste streken van Afrika. Zij moesten doorkruisen het land van de wilde boesmans, van de leeuwen en van de olifanten, zeer terecht merkte de heer Boshoff op, dat daarvoor „die hart niet mag in die schoen zit nie”. Tegen de nacht werden de ossen in een soort omheining van takkenbossen, gezaagd hout werd aangesleept en een groot vuur werd angelegd. Dit vuur moest 's nachts doorbranden om de leeuwen op een afstand te houden.

De Afrikaner mag zoo'n leven graag. Deze trekgeest komt bij de vrouw nog meer tot uiting dan bij den man. Boshoff heeft een oude voortrektersvrouw gekend, die de trek van '77 naar Portugeesch West-Afrika had meegemaakt. Bij deze trek is een gedeelte van de boeren in een dorre woeste landstreek verwaald geraakt en omgekomen. De oude voortrektersvrouw kan heele verhalen doen van de ellende daar geleden.

Intusschen had Boshoff de beschaving vaarwel gezegd en was tropisch Afrika binnen getrokken. De tropische bosschen waren afgewisseld door dorre, droge zandvlakten en zandduinen. In een dergelijke zandwoestijn had Boshoff eenige dagen gereisd, halfdood van de dorst, toen hij aan de top van een heuvel gekomen, plots de prachtige Okorando rivier voor zich zag, voortslingerende door het witte zand tegen een zwaar tropisch oerwoud aan.

Deze rivier wordt door de Wamboes door wier land zij stroomt, als 't ware aanbeden. Zoo had Boshoff eens aan een paar Wamboes gevraagd „waarom zij niet naar die Witman zijn land ging, nie om daar geld te verdienen”, waarop zij heel verwonderd antwoordden: „Wie zal dan drink die water van die Okorando rivier?” Aan de overkant van de Okorando rivier zijn streken waar nog nooit een Witman zijn voet gezet heeft, daar zijn donkere bosschen waarin een heilige stilte heerscht. In dit bosch sluipen de wilde boesmans rond, schieten met hun pijlen op klein wild (en op de enkele Witman, die dit terrein durft betreden), halen vogelnestjes uit en zoeken honig.

Het is onmogelijk om nog alle avonturen te vertellen die Boshoff op zijn tocht beleefd heeft, die zouden een heel boek kunnen

vullen, daarom nog het volgende uittreksel: Boshoff's vrienden trokken naar Belgisch Congo, hij zelf ging naar Portugeesch West-Afrika. Hij werd daarbij vergezeld door twee kaffers, die hij Tabak en Voorslag noemde en waarvan Tabak al gauw wegliep. Hij had gevaarlijke ontmoetingen met wilde volksstammen, met leeuwen en met olifanten, terwijl hij gedurende het laatste gedeelte van zijn tocht erg leed aan malaria. Wonder boven wonder kwam hij echter bij de Portugeezen aan, meer dood dan levend. Deze hebben Adam Boshoff bijna vier jaar lang geïnterneerd. Ten slotte is de heer Boshoff naar Holland gekomen, waar hij voor het aanhalen van de banden tusschen Zuid-Afrika en Holland zijn best doet.

Het is misschien nog van belang te vermelden dat Uppington, waar de laatste slag tegen de Engelschen gevoerd werd ligt op 29° Z. B. en dat de zwerftocht eindigde op 15° Z. B. Hier tusschen liggen 14° = 14 × 111 K.M. = 1554 K.M. Als men dit getal met 2 vermenigvuldigt heeft men waarschijnlijk nog niet de afstand die wel Adam Boshoff heeft afgelegd in 1914-'15.

L. I.

Nederlandsche Christen Studenten Vereeniging. Afdeling Delft.

Dinsdag 9 December, 's avonds 7 uur, in het Nut, Oude Delft 48,
4e CURSUSAVOND van Ds. H. W. CREUTZBERG.

J. BERGMANS, Sect.

Delftsche Studenten Natuurwetenschappelijke Vereeniging „Christiaan Huygens”.

LEZING op Maandag 8 December, 8 uur n.m., in de Bibliotheek
der T. H. ingang Doelenstraat.

Spreker: Prof. Dr. J. P. KUENEN, Experimenteele bevestiging
van de kinetische theorie.

E. M. BUNGE, Secretaris,
Markt 46, Delft.

Studenten Gezelschap voor Sociale Studie. Sociaal-Technische Vereeniging van Demokra- tische Ingenieurs en Architecten. Afdeling Delft.

LEZING op Maandag 8 December 1919, in Zaal 6 van „Ons
Huis”.

Spreker: de heer A. H. GERHARD, Lid van de 2e Kamer.

Onderwerp: „Beroepskeuze”. Aanvang 7.30 n.m.

Rond van Rev. Social. Studenten in Nederland. Afdeling Delft.

BIJEENKOMST 10 December: 8¼ uur. Koornmarkt 53.

Bespreking van: N. LENIN: „Staat en Revolutie”.

Inleider: E. SCHOTTE.

Vrije toegang voor belangstellenden.

INGEZONDEN.

Nederlandsche Studenten!

Eindelijk, meer dan een jaar na het eindigen van den wereldoorlog, zullen de banden tusschen de Nederlandsche Studenten van Holland, Vlaanderen en Zuid-Afrika vernieuwd of versterkt worden door het houden van een Groot-Nederlandsch Studenten Congres.

Voor het eerst na 1914, zullen de intellectueelen van Dietschen stam elkaar weder kunnen ontmoeten, om bewust te worden van de grootheid van hun rol, voor het eerst na 1914 zullen zij zich weer geheel een gevoelen, één in het Groot-Nederlandsche ideaal, voor het eerst ook na 1914 zullen misschien vele Hollandsche Studenten tot het besef komen wat er in Groot-Nederland om hun Holland gedaan is en gedaan moet worden om het Nederlandsche element er boven op te houden.

Deze eerste groote ontmoeting na den oorlog, het 6e Groot-Nederlandsche Studenten Congres zal plaats hebben te Leuven, in 't begin van 1920.

Als inleiding tot dit Congres komen Maandag 8 December te Delft spreken twee vooraanstaande mannen, tevens mede oprichters van het Vlaamsch Hoog Studenten Verbond, de heeren Dries de Vos en Joris van Severen, oud-strijders van het Vlaamsche front, menschen die hun leven veit hebben gehad voor Vlaanderen. Deze twee Yser-soldaten hebben mede een werkzaam aandeel gehad in de Stichting van de Vlaamsche Frontpartij.

Dries de Vos is een geweldige enthousiast voor Vlaanderen en zijn bevrijding. Van zijn redenaarstalent getuigen de Delftsche Studenten die bij gelegenheid van de Rodenbach-feesten naar Roesselare zijn geweest.

Joris van Severen, gewezen onderluitenant van het Belgisch leger is één van de soldaten die tijdens den oorlog wegens Vlaamschgezindheid gestraft werden. Ook hij geeft zich met hart en ziel aan Vlaanderen.

Allicht zijn er nog naievelingen die deze Vlamingen met de Belgische annexionisten vereenzelvigen, die roepen: „Samenwerken met die Belgen? Dat nooit!”

Welnu laten die menschen toch vooral komen a.s. Maandag. Dan zullen ze hooren dat er Vlamingen zijn die het bestaan van een

„België” ontkennen, dan zullen ze hooren dat deze Vlamingen meer tegen het anexatie-monster gedaan hebben dan de meeste Hollanders. Ook zullen ze dan vernemen dat dezelfde kliek die nu België „grootser” wil maken al bijna een eeuw lang het „bevrijde” Vlaanderen heeft onderdrukt en uitgezogen!

Studenten uit Delft, Nederlanders, gaat allen Maandag om 8 uur naar de bibliotheek. Hoort naar hetgeen De Vos en Van Severen U zullen zeggen, weet dat gij hiermee een plicht vervult, een plicht tegenover Uw broeders uit Noord en Zuid. Laat ook deze maal Delft, dat in de laatste jaren het brandpunt was van de Groot-Nederlandsche beweging, de eerste zijn in Groot-Nederlandsche Activiteit.

L. I.

Het Leidsche groentijdsrapport.

In de N. R. C. van 19 Nov. j.l. was opgenomen het rapport van een drietal Leidsche professoren, die op het verzoek van het Collegium van het L. S. C. een onderzoek hadden ingesteld naar den afgeloopen groentijd. Naar aanleiding van dit rapport (zie N. R. C. 19 Nov.) in de Leidsche Corpsvergadering is in principe besloten tot invoering van het patronaat. Tevens is men overgegaan tot het instellen van een commissie, die tot taak zal hebben om te onderzoeken, in hoeverre de in bovenstaand rapport genoemde misstanden uit den weg kunnen worden geruimd. De praeses in het Corps noemde o.a. als punten, die onderzocht dienen te worden: de afschaffing der donderjolen en het ontnemen van het recht om te ontgroenen aan eerste-jaars.

In het rapport komen buitendien nog de volgende bezwaren voor: het natspuiten, het scheuren van kleeren, het optreden van dronken ontgroeners, het teveel voeren van gore gesprekken, het te weinig optreden van het Collegium tegen lichamelijk geweld, enz. Al deze bezwaren gelden m.i. in meerdere of mindere mate ook voor Delft. Buitendien worden in het rapport ook nog eenige gewoonten geroemd, die in Delft ontbreken, bijv. dat de groenen elken avond, dus ook op donderjolen, om 12 uur vrij zijn en verder wordt gezegd, dat het groentoondeel in Leiden „geschikt en aardig” was, iets wat dit jaar bij ons niet kon worden gezegd (van het met vuil gooien naar de groenen-toeschouwers hier en bij Apollo, zal ik maar niet spreken).

Er gelden trouwens hier in Delft nog wel enkele bezwaren, die niet in het Leidsche rapport worden genoemd en waarvan ik er hier enkele, die mij in het bijzonder zijn opgevallen, wil noemen:

1°. Nu een betrekkelijk klein aantal eerste-jaars een zoon neemt, ontardt het pa-systeem in het protegeeren van die groenen, die wel een pa hebben.

2°. Ik heb groenen ontmoet, die in de tweede week van den groentijd nog geen tijd hadden gehad om plaatsen af te schrijven op tekenzalen of laboratoria, of die zelfs niet wisten, dat dat noodig was, terwijl het toch (ik weet dit speciaal voor de technologen) bij het toenemende gebrek aan plaatsruimte van zeer veel belang is, dat dit tijdig gebeurt.

3°. Bij het steeds toenemende aantal groenen dient er meer gelegenheid te worden gegeven voor onderlinge kennismaking, het te snel vormen van clubs moet worden tegengegaan.

4°. Veel groenen klaagden over verveling (en dus over tijdverlies bij den toch al zoo geringen tijd voor kennismaking), o.a. door dat ze werden afgeschreven bij personen, die, voornamelijk door examens, geen gelegenheid hadden om zich met hen te bemoeien, verder ook op den kroeg van 4—6, door dat daar (vooral in het laatst van den groentijd) veel te weinig oudere-jaars waren.

5°. Alle bezwaren, genoemd in mijn artikel in het S. W. van 31 Oct. 1918.

Teneinde deze en eventuele andere bezwaren te kunnen onderzoeken en om te trachten maatregelen te vinden, die hierin verbetering kunnen brengen, lijkt het mij zeer gewenscht, dat er te Delft door het Corps een dergelijke commissie wordt ingesteld, als te Leiden is geschied, vooral ook, omdat in den afgeloopen groentijd duidelijk is gebleken, dat een groot deel der Corpsleden voor sommige groentijdsgevoonten (bijv. donderjolen) niets meer voelt en afschaffing hiervan dus waarschijnlijk zeer graag zou zien.

E. VAN CLEEFF.

Het lijkt ons het meest juist als U zich hiermede tot den Senaat wendt, zooals ook de heer H. A. C. Mulder met zijn in Juni gepubliceerde voorstellen deed. Mocht — wat ons onwaarschijnlijk lijkt — de Senaat geen onderzoek willen instellen, of wel — wat ons ook onwaarschijnlijk lijkt — het plan op de lange baan schuiven, zoo kunt U steeds met eenige anderen een particuliere enquête op touw zetten, en met een gereed plan een Corpsvergadering aanvragen.

RED.

Beste Bets.

Mensch, wat schrijf je me daar nou! Jij in een kranse is nog zoo gek niet, dat is juist wat je hebben mot, daar had je op de avondnaaischool al zoo'n sjenierigheid in. Maar dat je in een revolutionnair kranse zit, nee, dat ha'k nooit van je gedacht. Mensch, begeef je niet op dwaalwegen. Je schrijft nou wel dat je niet socialistisch bent en alleen maar revolutionnair, maar herinner je je nog wel dat stichtelijke stukje in 't geïllustreerde Zondagsblad van een paar weken geleden, waarin die mijnheer schreef, dat revolutionnair en socialistisch toch eigenlijk precies 't zelfde was. Dat hadden ze in Utrecht gezegd. Bennen toch allemaal rooien en socialen. En de juffrouw van hiernaast ('k ben anders lang niet goed met d'r, vanwege dat d'r kat altijd bij mij loopt), die der zuster naait bij de groote lui, daar het eep mijnheer tegen der gezegd das ze der voorzichtig mee mosten wezen,

want dat 't gevaarlijk is. Bij revolutie willen ze zelf an 't kapitaal kommen en dan gaan ze nog schieten ook. Ik krijg al de bibberatie als ik er om denk. Nou daarom, seg nou self. En die mijnheer kan 't weten, want hij is van de krant.

Laatst kwam er ook zoo'n vent, zoo'n sociaal bij me. 't Was een heel mooie mijnheer, hij zette z'n pet af toen hij binnenkwam en had lange naar achter gekamde haren en veel te wijde slobkousen. Hij deed me een heel verhaal over een sociale club, waar ik lid van moest worden en waar ze geld voor noodig hadden. Eerst liet ik hem praten, ik dacht, daar mot ik mijn weet van hebben. Hij gebruikte veel groote woorden als hervormingen, revolutie, maar ik snapte toch al gauw, dat hij zelf niet wist, wat ze eigenlijk met die club anmosten. Toen heb ik hem gauw ondersteboven gepraat, hij zei nog wel wat tegen, maar toen hij me te veel pourparlertjes kreeg, heb ik gezegd, vent, zet jij je gassie maar gauw weer op je klapbes, van mijn krijg je niks en niemendal en ik zei nog wel meer. En of ie er gauw uitwas. Zie je, je moet de menschen van je af weten te houden. Dat je man 't je lastig maakt, kan 'k niet gelooven. Hij was altijd zoo merakel mak. En als je meer geld wilt hebben, moet je een beetje op z'n maag werken, daar is hij 't gevoeligst op. Geef hem een week slecht eten, klaag over de dure tijden en ik wed dat je $\frac{7}{8}$, zoo niet $\frac{13}{16}$ van 't geld krijgt.

Met dat kranse van jullie heb ik met dat al nog niet veel op. Jet was altijd meer vriendin met me, dan Sophie en die Adelheid mijn veels te groos, da's een echte floddermadam. En ben jij al zoo medern, dat je Duitsch kent, of is het Fransch wat je daar schrijft? Maar van dat kranse mot je me nog es wat schrijven.

Nou dag, me melk kookt over.

URSULA ACHTER D'R HORRETJE.

Delft, 26 November 1919.

Mijnheer de Redacteur, Dames en Heeren Medestudenten.

Enkelen onder ons hebben Woensdagavond, den 26^{en}, in de Bibliotheekzaal der T. H. met gespannen aandacht geluisterd naar den avondtuurlijken tocht van den heer Boshoff, vurig Zuid-Afrikaansch patriot.

We hebben met weemoed teruggedacht aan de mislukte pogingen van 't handjevol Boeren, dat in 't begin van den wereldoorlog gepoogd heeft, de hun ontrukte vrijheid terug te veroveren.

De geachte spreker gaf ons een korte beschouwing van 't ras der Hollandsche Boeren, van hun zeden en gewoonten. Hij wees op 't nog steeds voortdurende Hollandsche karakter en op den strijd om Hollanders te blijven.

Dit heeft 't Boerenras behoed voor oplossing in andere rassen.

De Boeren blijven dus nog altijd de Hollandsche taal spreken.

De heer Boshoff wees echter op een groote moeilijkheid en wel op 't gebrek aan leerkrachten en Hollandsche leerstof in de Boeren-nederzettingen.

Spreker verzocht aan 't einde van zijn causerie over zijn vlucht door woest, donker Afrika aan belangstellenden, hem ongebruikte Hollandsche boeken, van welken aard ook, toe te zenden. Na zijn terugkomst in Zuid Afrika wilde hij dan deze onder de geestelijk noodlijdende Boeren-nederzettingen verdeelen.

Mede-studenten! Wij die ons een studie aan de Hoogeschool kunnen veroorloven, kunnen ons indenken, dat 't den Boeren een genot zal zijn Hollandsche boeken te kunnen lezen en hun kinderen een Hollandsche opvoeding te kunnen geven.

Zoekt dus allen op zolder of in donkere boekenkasten naar leesboeken, elementaire rekenboekjes, en dergelijke.

Voor ons is deze moeite onbeduidend, in vergelijking met 't werk dat de heer Boshoff heeft durven aanvatten.

We mengen ons hiermee niet in den politieken strijd der Zuid-Afrikaanders tegen de Engelschen. Integendeel, onze steun is van onschuldigen aard!

Den voorzitter der A. N. V. zou ik willen verzoeken, den naam en 't adres der dame in 't S. W. te plaatsen, die 't sympathieke aanbod deed, om voor de verzending der boeken voor den heer Boshoff te zorgen.

Mijnheer de Redacteur, nogmaals bij voorbaat mijn dank.

Hoogachtend,
E. KUNKELS.

Geachte Redactie.

Namens het bestuur van de Delftsche Loge der Theosophische Vereniging, Ned. Afdeeling, wil ik ter kennis brengen van de Delftsche Studentenwereld, door middel van uw blad, dat door haar o. m. georganiseerd zijn 2 Lezingen, die ook voor de studenten van groot belang zijn en wel:

op Dinsdag 9 December 1919, 's avonds 8 uur.

Spreekster: Mevrouw C. RAMONDT—HIRSCHMANN.

Onderwerp: De wederopbouw der Maatschappij;

en op Dinsdag 13 Januari 1920, 's avonds 8 uur.

Spreekster: Mevrouw W. ROS—VRIJMAN.

Onderwerp: De maatschappelijke beteekenis van den Godsdienst.

Beide voordrachten hebben plaats in het Logebouw, Choorstr. 16a.

Toegangsprijs telkens 30 cent.

Met dank voor de opname.

Hoogachtend,

Wijnhaven 8.

C. J. W. BRUNINGS,
Secretaris.

(Zie verder Tweede Blad.)

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD van
4 DECEMBER 1919. No. 10.

Straatsburg.

In aansluiting bij het wel geestig, maar ietwat onvolledig verslag over de Straatsburgsche geschiedenis in het vorige nummer van het S. W. moge het volgende hier een plaats vinden:

De Nederlandsche studenten ontvangen twee soorten brieven: fel chauvinistisch gestelde uit Straatsburg, kalmeerende uit Parijs. Zij willen aanvankelijk bedanken. Leiden geeft 't voorbeeld.

Daarop ontstaat 'n groot rumoer in de Fransche pers. De nuchtere Nederlander komt onder den indruk, schrikt van dat lawaai, bedenkt ter rechter tijd dat Frankrijk 'n overwinnend land is en dus uit handels- en politieke overwegingen te vriend moet worden gehouden, — en besluit in zijn schulp te kruipen.

Aangezien de heeren van de „grande nation” o.a. het Fransch der Nederlandsche studenten hadden aangevat als welkome gelegenheid om hen met echt Fransche hoffelijkheid belachelijk te maken, haasten onze studenten zich, met de hulp van 'n hoogleraar, hun krachten er op te beproeven om in onberispelijke Fransche termen de uitnoodiging toch nog aan te nemen.

Plotseling verschijnt nu uit Straatsburg, te ongelegenertijd, 'n zeer beleedigende brief, die den Nederlandschen heeft gekruist. Hierin wordt gezegd dat wij nooit goed onzijdig zijn geweest, dat wij thans den grootsten misdadiger der geschiedenis herbergen en dat wij heel wat ontaard zijn sedert den Geuzentijd, toen Nederlanders wisten wat 't was voor 'n groote zaak te vechten.

Droogstoppel weet echter ook met dezen brief wel weg. Onder de zinspreuk: Ik ben makelaar in koffie en moet dus oppassen voor mijn internationale betrekkingen, schrijft hij naar 't veilige adres Parijs dat hij na zoo'n brief helaas tot zijn innige spijt niet van de partij kan zijn. Natuurlijk verzendt Parijs onmiddellijk het telegram dat men hiermee in de pen geeft: dat 't heelemaal niet politiek was, maar echt nationaal; men bedoelde toevallig niet den brief uit Straatsburg, doch 't kongres.

Droogstoppel is gerust gesteld en gaat vroolijk kongressen met de Staatsburgers. Ziehier de zaak in groote trekken weergegeven.

Ik houd er aan vast dat 't Staatsburgsch kongres 'n overwinnings-betooging is. Dit sprak van te voren reeds van zelf. Al had Parijs ons nog veel meer telegrammen gestuurd, er was geen andere bedoeling denkbaar voor 'n Fransch kongres, gehouden in de hoofdstad van het veroverde land, terwijl de vrede nog niet eens officieel bekrachtigd is, terwijl Frankrijk zelfs nog 200,000 krijgsgevangenen, tegen de afspraken in, gebruikt om dwangarbeid te verrichten.

Mijn meening omtrent den aard van 't kongres in deze, wordt trouwens geheel bevestigd door de openingsrede van Poincaré, die met vreugde herinnerde aan den zoogenaamden vrede van Versailles, den Duitschers nog eenige onaangenaamheden te slikken geeft en de verfranschte universiteit begroette als „de intellectuele lichttoren van de Fransche Oostgrens, op den oever van de rivier, waar aan het Germanendom 'n halt wordt toegeroepen.”

Op 'n kongres met 'n dergelijke strekking hadden wij als Nederlanders niet thuis gehoord.

Er komt echter nog zooveel bij.

Is de verfransching van Straatsburg 'n overwinning van de vrijheidsgedachte? Telkens en telkens weer komen de berichten uit dit zoogenaamd bevrijde land, die onmiskenbaar getuigen dat daaraan heel wat ontbreekt. De herovering van den Elzas is in de eerste plaats 'n zege voor de Fransche machtsbegeerte, daarom ligt 't niet op onzen weg om dit feit te helpen herdenken.

Te minder waar wij zelf nog wel 'n appeltje te schillen hebben met de Fransche beschaving. Wij hebben het einde nog niet gezien van het annexionisme, dat ons van uit 't Fransche filiaal, dat België heet, bedreigt. Het is nog geen jaar geleden dat in Vlaanderen 'n Nederlandsche hoogeschool weer werd verfranscht. Duizenden Vlamingen zijn gemaakt tot martelaars, omdat zij streden voor de Nederlandsche beschaving en tegen de verfransching.

Te zelfder tijd tracht de Fransche regeering over Vlaanderen heen, hier te lande het stelsel der „pénétration pacifique” toe te passen. De nieuwe gezant, dien men in Frankrijk aanvankelijk 'n veel te belangrijk persoon noemde voor 'n onbeteekende gezantschapspost als Den Haag, heeft bij 'n persgesprek met 't Algemeen Handelsblad duchtig met de strooppot gewerkt. Herhaaldelijk leest men in de krant van pogingen tot Fransch-Nederlandsche toenadering.

Zoals de toestand thans is, brengt al die Fransche teederheid het gevaar mee van nog grooter ontaarding van onzen verslapten volksgeest, van nog sterkere verblinding door het klatergoud, dat van de eenmaal zoo grootsche Fransche beschaving is overgebleven. Die aanhaligheid vertroebelt opnieuw ons inzicht van de roeping, die wij nog als Nederlanders in de eerste plaats tegenover Vlaanderen te vervullen hebben en wil ons lokken in een belangen-sfeer, die lijnrecht staat tegenover de Groot-Nederlandsche.

Al deze gronden dienen nochtans beschouwd te worden in verband met mijn uitgangspunt. Niet uit onzijdighdidoverwegingen, maar van nationaal Nederlandsch standpunt uit heb ik willen uiteenzetten, dat wij op 'n Fransch overwinnings-kongres niets te maken hadden. Het is niet genoeg te betreuren dat wij ons daar, zelfs ondanks de Straatsburgsche beleediging, toe hebben geleend.

DE STEWARD VAN DE OPPOSITIE.

Delft, 1-12 '19.

Er staat:

De Nederlandsche Studenten ontvangen 2 uitnoodigingen.

Dit is niet juist. De Senaten der Corpsen ontvingen 2 uitnoodigingen. De uitnoodiging aan de Nederlandsche studenten, zoals

afgedrukt in ons vorig S. W. heeft niets met de kwestie te maken. Ik citeer verder:

- 1°. „Daarop ontstaat een groot rumoer in de Fransche pers,” enz. De beprekingen over de aanname der 2de uitnoodiging, waren reeds begonnen voor de schrijverij in de krant.
- 2°. Aangezien de heeren van de „grande nation” enz. Uitlatingen van een enkeling vooral van iemand die in de krant schrijft moet men niet au serieux nemen. Ze worden te veel en ten onrechte opgevat als de meening van velen.
- 3°. „Droogstoppel is tevreden.” Zeer zeker. Als ik U wel begrijp concludeert U dat het Congres een overwinningsfeest is uit: 1°, omdat het van zelf spreekt, 2°, Frankrijk nog 200,000 krijgsgevangenen niet zou hebben uitgeleverd.

U spreekt verder over de openingsrede van Poincaré. Dacht U heusch dat de president van de Fransche Republiek studentencongressen gaat openen? Wij zijn wel interessant maar zoo....

U vergist U; de Fransche president opende de Fransche Universiteit en niet het Congres. Uwe conclusie dus „op 'n kongres met een dergelijke strekking (?) hadden wij als Nederlanders niet thuis gehoord” is niet juist.

Verder wilt u appeltjes schillen met de Fransche beschaving.

Maar die appeltjes, die u voor heeft, moet u niet met Fransche studenten schillen. Zij kunnen heusch niet helpen dat in Gent een Hoogeschool verfranscht en dat U u ergert aan des gezanten strooppot.

Geloof mij mijnheer, niet iedere Nederlander zoals u meent, ziet, al is hij niet verblind door het klatergoud, dat overbleef van de eenmaal zoo grootsche Fransche beschaving, het verband tusschen dwangarbeid, vlaamsche kwestie, en de gast zijn op een nationaal studenten congres.

De Gezant werkt met de strooppot.

Ach. De pot verwijt den ketel, dat hij zwart ziet — immers:

„Duizenden Vlamingen zijn gemaakt tot martelaars,” en „die aanhaligheid vertroebelt opnieuw ons inzicht van een roeping, die wij als Nederlanders tegenover Vlaanderen te vervullen hebben”.

Dit is even aanhalerig, mijnheer, als een franschman die beweert altijd een sympathie voor Nederland te hebben gehad.

De Fransche gezant heeft het echter niet over ontaarding en verslappening van den geest van zijn volk.

Hij uit zich dan misschien op een wijze die u hindert, hij breekt zijn eigen volk tenminste niet af en dat doet u wel.

IEMAND DIE HET OOK NIET DOET.

Uit Vlaanderen.

De sekretaris van het Algemeen Vlaamsch Hoogstudentenverbond te Leuven verzoekt het volgende in Nederland bekend te maken.

Het heeft ons innig gespeten te vernemen dat Senaten van Nederlandsche studentencorpsen een afvaardiging naar Straatsburg hebben gezonden. De „Belgische studenten” waren er toch ook, zult ge zeggen. Jawel, de Walen en Franskiljons. Zoo was Leuven, onder meer, vertegenwoordigd door de inrichters van de beruchte annexatiebetooging.

De Nederlandsche studenten hebben zich dus met de aartsvijanden van hun eigen land en van onzen stam verbroederd, terwijl de onverloste Vlaamsche stambroeders werden voorbijgezien. Immers aan ons Vlaamsche Hoogstudentenverbond werd geen uitnoodiging gestuurd.

Wij zullen dien heeren in Straatsburg dan ook laten weten dat de Vlaamsche „Belgen” (?) voorloopig nog niet bij de aldaar ontworpen „internationale” thuisbehooren.

Zou het niet beter zijn dien heeren te laten weten, (b. v. door middel van de Nederlandsche Senaten), dat de Vlaamsche Belgen bij een internationale ook thuis hooren?

STUDIEBELANGEN.

De C. C. heeft zich als volgt samengesteld:

C. P. M. Frijlinck,	Voorzitter.
F. W. van Berckel,	afgevaardigde „Leeghwater”, Secretaris-Penningmeester, van Leeuwenhoeksingel 20 Delft.
H. Hesselink,	afgevaardigde „Technologisch Gezelschap.”
W. de Jong,	afgevaardigde „Mijnbouwkundige Vereeniging.”
W. O. Julius,	afgevaardigde „Electrotechnische Vereeniging.”
L. Ch. Kalf,	afgevaardigde „Practische Studie.”
E. J. Koch,	afgevaardigde „Practische Studie.”
J. A. Schepers,	afgevaardigde „William Froude.”
E. M. Bunge,	afgevaardigde „Handleidingen Vereeniging.”

De Secretaris,

F. W. VAN BERCKEL.

CORRESPONDENTIE.

P. H. Z. Uw gedicht komt niet voor opname in aanmerking.

RED.

Mr. **WILLIAM W. DAVIDSON**,
TEACHER OF ENGLISH.

Blind Englishman, educated at the Royal N. College,
London, gives conversation lessons.

Address: 97 ROTTERDAMSCHER WEG, Delft,
(2 minutes' walk past Jaffalaan).

PROBEERT EN PROFITEERT!

IK BETAAL tot f 35.— voor gedragen COLBERT-
COSTUMES, daar ik veel noodig heb.

KOOPT OOK ENKELE PANTALONS.

Brieven onder No. 35, Bureau van dit Blad.

MOSSELEN.

Bezoekt het Restaurant „DE POOL”
MARKT 25a. ALHIER.

Waar van af heden, iederen dag

PRIMA ZEELANDSCHE MOSSELEN
verkrijgbaar zijn.

GEKOOKT per portie 40 cts.

GEBAKKEN „ „ 50 „

Ook prima ERWTENSOEP per portie. 45 „

NETTE INRICHTING. Aanbevelend, J. DE VOS.

Voor de levering van

Delftsche Limonade-Siropen

beveelt ondergetekende zich beleefd aan.

W. DE HOOGH,

Oude Delft 152.

Telefoon 15.

ARBEIDSBEURS VOOR DEN INDISCHEN DIENST.

*De Arbeidsbeurs voor den Indischen Dienst bij het
Departement van Koloniën maakt bekend, dat zij, die
voor den Nederlandschen Staatsdienst wenschen te
worden uitgezonden, en verder allen, die omtrent Indië
wenschen te worden voorgelicht, zich hetzij mondeling,
hetzij schriftelijk, kunnen wenden tot den leider van de*

Arbeidsbeurs voor den Indischen dienst.

L. E. DOM VAN ROMBEEK.

Adres: 54 Willemstraat, 's-Gravenhage.

Spreekuren: alle werkdagen, behalve 's Zaterdag,
van 10—12 v. m. en 2—4 n. m.

Uitzending van DINERS

van af 85 cents.

Dagelijks verkrijgbaar NASSI-GORENG.

Aanbevelend.

CHR. F. RÜTER, OUDE DELFT 120

H. HABEKOTTE & CO.

GARAGE

VOORSTRAAT 72-74.

Club-Garage D. S. M.

voor leden speciale conditiën

DRINKT:

Grog van B. A. M. Arak

(zeer Oude Batavia-Arak)

de fijnste en meest verwarmende!

NEDERLANDSCHE AMBACHTS- EN NIJVERHEIDSKUNST

JAARBOEK 1919.

Inhoud: Voorbericht van het bestuur der V. A. N. K. —
Inleiding van de redactie-commissie: W. Penaat, Corn. van
der Sluijs en A. P. Smits. — Ethische factoren in de moderne
schilderkunst door Professor R. N. Roland Holst — Nijver-
heid en kunst door P. M. Cochijs — Iets over het ontstaan
van het meubel door A. P. Smits, met 4 afbeeldingen —
Moderne meubelen door J. M. van der Mey — De restauratie
in ambachts- en nijverheidskunst door dr. H. P. Berlage —
De hedendaagse meubelstijl door Ir. M. J. Granpré Molière
— De tentoonstelling van ambachts-, nijverheids- en volks-
kunst te Rotterdam 1918 — Lijst der afbeeldingen met
omschrijving der voorwerpen, het jaartal van ontstaan en
naam en adres der kunstenaars.

HET JAARBOEK 1919

is uitgegeven met steun van het Departement van Onderwijs,
Kunsten en Wetenschappen, onder redactie van een commissie
uit de V. A. N. K. (Nederl. Vereeniging van Ambachts- en
Nijverheidskunst)

80 blz. tekst en 80 blz. prenten

138 AFBEELDINGEN BUITEN DEN TEKST, NAAR
HET WERK VAN NEDERLANDSCHE KUNSTENAARS

Prijs: f 4,25.

In linnen gebonden, met goudstempel van S. H.
DE ROOS. Prijs f 5,75.

Voorhanden bij de Technische Boekhandel en Drukkerij
J. WALTMAN Jr., Binnenwatersloot 33.